

apám egy hétig Berlinben.” Az öreg napszámos falusi gitáros. A cigánytelep egyik lángelméje. És amikor a riporternő azt kérdezte: „Mit csináltak?“, azt felelte egyszerűen és szelíden, a teremtés és világhír Dózsa-trónjára láncolt fiú: „Csináltunk egy lemezt a Papával.” Én elsírtam magam. Azt kérem tőletek fiatalok, legyetek ti is ilyen emberhűségesek hozzánk, titeket-nemző, megszüdő és fölnevelő itt maradt öregekhez.

VASADI PÉTER

Csönd

*Valaki rág. Herseg foga
közt a juhtúróval
megtömött zöldpaprika,
s a túróba beleszórt
gyümölcsdarabok.
Ízlik a testvérnek.
Három paprika, nagy
szelet barna kenyér,
alma, szilva, barack
a reggelije, s két
deci vörösbort a
százéves, kalapos
kis ónkancsóban.
Hátulról látszik
a füle, járomcsontja
mozog ütemesen, föl-
gyúródott kámzsa
a nyakában; rág s nézi
a hófödte sziklahegyet
az ablakban. Háta
mögött messze kéklík
a Földközi-tenger.
Átszúrta a testvért
izzón, gyógyíthatatlan,
örökre a nagy víz s a
csúcs jege közt nyilálló
szerelem. Összeüti
tenyerét, fémtányérját
a súlyos ajtóba szerelt
forgódobba teszi, ki-
fordítja s letérdel a*

*csupafa imazsámolyra.
Élete hálaadás. Így,
szórol-szóra. Betűről
betűre. Szürke habitusban
letelepszik az asztalkához,
rajta kinyitva színes
szalagokkal a zsolttárához.
Gregoriánt dúdol: bárhol
vagy, a segítség mindig
hegy mögül közelít. Árad.
Fejére húzza a kámzsát,
arcát lassan a sárga
lapokra ereszti. Hetet
kondul a harang, egyen-
ként, hosszú szünettel.
Elindul. Éjszaka két
szót hallott, számtalan
oldalról ismétlődött
súgva, gyöngéden, inkább
röpködve, mint hangerővel:
te megőrizted, s mind
távolabbról, mintha
dinamó zúgna: megőrizted,
igen, bizony,
te megőrizted.*